

Székely zászló az Országházon

A sajtó rendelkezésére bocsátom az alábbi, a Székely Nemzeti Tanács november 19-én, Budapesten tartott rendkívüli ülésére elkészített felszólalásomat, melyet a Gyergyószéki Székely Tanács nevében, Czirják Károly széki elnök felkérésére mondtam volna el, mint a SzNT szervezési alelnöke.

Elmondására nem kerülhetett sor, mivel az ülést előkészítő „cotrocenista” csoport fondorlatos módon ezt megakadályozta.

Az olvasók, a székely emberek megítélésére bízom, „váltható” volt-e ez a szöveg, a benne felvetett gondolatok?
Borsos Géza

A tervezett felszólalás szövege

Tisztelt Elnökség, tisztelt meghívottak!

Ha szeretnénk, sem palástolhatnánk megilletődöttségünket ebben a Házban. Annak a háznak a felsőházi termében vagyunk, melynek kövei között ott volt és ott van őseink vejtékes munkája is!

Mint mindenkor közös történelmünk során, elődeink kötelességüket teljesítve, szívesen adták hozzájárulásukat.

Hogy most, önhibánkon kívül csak vendégei vagyunk és lehetünk ennek a Háznak (még ha oly szívesen látottak is!), ez, a magyar nemzettel szemben elkövetett történelmi igazságtalanságnak a következménye.

Hogy kik is vagyunk? Erről Kőrösi Csoma Sándor 1825 január 28-án, Kennedy századoshoz írt bemutatkozó levelében így vall:

„Székely vagyok, annak a népnek a fia, amely Urunk születése után a negyedik században az ősi Dácia területén telepedett meg, és amely ma az Erdélyi Fejedelemségben él”

Mi sem mondhatunk mást, hisz a szkíta-hun származás ma is családi hagyományként él minden székely családban. Székelyek vagyunk tehát, annak a népnek a fiai, amely Urunk születése után a negyedik században az ősi Dácia területén telepedett meg, és amely ma a Trianonban elszakított és Romániához csatolt Erdélyben él.

Mi is hozott minket a Magyar Parlament épületébe?
Boldogemlékeztű Márton Aron, Erdély nagy püspöke

1946-ban Csíksomlyón, Pünkösöd vasárnapján, százezer, akkor még zömében székely és csángó híve előtt mondott szent beszédében adta meg a választ.

„A püspöknek azonban meg kellett hallania híveinek nagy aggodalmát, és ki kellett mondania azt, amit nekik nincsen szabadságukban kimondani” és kimondta:

„Nem vállalhatjuk többé ezt az igazságtalan és megalázó helyzetet. És kérjük: ne kényszerítsék ezt ránk azok sem, akik a sorsunk feletti döntés jogát maguknak tartják fenn.”

Nekünk, a pártoktól független Székely Nemzeti Tanács tagjainak is, meg kellett hallanunk „székely népünk nagy aggodalmát”, és ki is kell mondanunk azt, amit nekik nincs szabadságukban kimondani.

Hol mondhatjuk el, ha nem ebben a Házban, és kinek mondhatjuk el, ha nem a független és szabad Magyarország vezetőinek, a Nemzeti Ügyek Kormányának, **hogy „nem vállalhatjuk, a Székely Nép nem vállalhatja többé ezt az igazságtalan és megalázó helyzetet.”**

Hogy szülőföldünkön nem voltunk beszívargott kisebbség, nem tarjuk annak magunkat ma sem és nem akarunk, nem óhajtunk kisebbségi jogokért kunyerálni (folyamodni)!

Hogy a „székely kérdés megoldása nem tűr halasztást, és megoldás csak egy van, mely méltó hozzánk és ez nem más, mint a székely nép önrendelkezési jogának érvényesítése!

Hol mondjuk el és kinek, ha nem itt és önöknek, hogy:

Sem őseink, sem mi soha nem vágytunk más földjére, és ma is csak és kizárólagosan a magunkét akarjuk újra birtokba venni, és azon szabad emberekként szabad népként élni!

Mert Székelyföld számunkra mindenekelőtt a Székely Nép ősi szálláshelyét, szülőföldjét jelentette és jelenti ma is, ahol gyerekeinket rendre és a szülőföld szeretetére neveltük és neveljük, hol, mikor vérrel, mikor anyagiakkal, de adót fizetünk és fizetünk, hol szabadon éltek eleink és szabadon aka-

runk élni mi is!

És ez a Székelyföld nem azonos, nem helyettesíthető be a Ceausescu alkotta Maros-Hargita-Kovácsna megyék képezte régióval.

A székely önazonosságtudat nem a XXI-ik század terméke és nem a „regionalizáció” következménye.

Gyökere a székely nép társadalomszervező és kultúratelemző képességében, a sajátos, évezreden át csiszolt, a közösségi érdekeknek alárendelt erkölcsi értékrendben, az erre alapozott sajátos jogrendben, igazgatási, gazdálkodási rendszerben és az ehhez kapcsolódó önvédelmi jellegű, katonai szervezetben keresendő.

Hol mondjuk el és kinek, ha nem itt mindnyájunknak, hogy

A Székely Nép az elmúlt ezer esztendő során, a Magyar Királyság megalapításától kezdve öntetlenül tette szerződésesen is vállalt testvéri kötelezettségét, mérhetetlen áldozatokat hozva a magyar hazáért, a magyar nemzet védelméért és fenntartásáért érdekében.

Joggal várja el tehát, hogy az elszakított állapotában, melynek nem okozója, csupán elszenvetője, a független és szabad Magyarország támogassa a fennmaradásért és szabadságának kivívásáért folytatott küzdelmében.

A Csíki Székely Krónika szerint Árpádék a Székelyföldön, Budvárán, kötötték meg a Székely-Magyar testvéri szerződést.

Lehet-e ehhez méltóbb hely és alkalom ennek a szerződésnek a megújítására, mint a Magyar Parlament és nemzeti ügyek kormánya?

A Magyarok Istenének áldása legyen közös munkánk és oltalmazzon közös utunkon a Csíksomlyói Szűzanya, minden székely-magyarok Babba Máriaja.

Gyergyócsomafalva-Budapest, 2010-11-19

Borsos Géza József,
a Székely Nemzeti Tanács alelnöke

Ostoba félelemek, félelmetes ostobaságok

(Gondolatok Advent első vasárnapján)

(folytatás az első oldalról)

Félelem, félelem és félelem. Pedig a világ sokkal egyszerűbb és félelem-mentesebb, mint hinnék. Kis csoportok és bukott politikai senkik bujtoogatnak, és sorra derül ki róluk minden, amit bár eddig is tudtunk, de mára politikai ügyvé vált az, ami a gyurcsányista söpredék idején csak halk szóbeszéd volt. Zoltai Gusztáv a magyarországi cionizmus vezéralakja egy lehallgatott telefonbeszélgetésben arról biztosított egy köztisztviselőt, hogy majd ő elsikáltatja a bűncselekményeket... ám nem sikerült neki. Sajnos Zoltai is szabadlábban van, noha a telefonbeszélgetés a befolyással való üzérkedés bűncselekményét feltételezi. Ám Isten malmai azért örölnék, és lesz számonkérés. Vastagon, mint azt a napokban egy baráti beszélgetésből megtudhattam. A dokumentáció készül, s egyre több volt kommunista dobja fel a másikat, hogy saját magát védje. Mert ugye a szocialista erkölcsben a szocialista szó mint fosztóképző szerepel, s ehhez bizony húek a söpredék egykori rablói, akik ma még kevesen ugyan, de rácsok mögött szemlélik az új világot. Ők egyengetik az utat párttársaiknak vallomásaikkal, amolyan genetikai spiclikedéssel. Mert ez a féreg génhibás söpredék a saját fajtáját sem kíméli. Olyan, mint a menekülő patkány, amit a sarokba szorítanak... támad. Ez esetben viszont egymást támadják ezek a patkányok, és ez jó. Tisztul a közélet, ismét felszínre lebeg az ürlék, amelyet le lehet halászni. Persze csak akkor, ha leköszön a pártarisztokráciát kiszolgáló öreg legfőbb ügyész, akinek a magatartása messze áll a jogállamiságtól, s akit inkább látunk hasonlítani egy bűnpártolóhoz, mint egy európai főügyészhez. De az óra ketyeg. A félelem helyett ma keményen ki kell állni a kormánypártok mellett, mert ez az egyetlen esélye Magyarországnak, és a Kárpát-medence magyarságának, amelyből sajnos leírhatjuk a felvidéki magyarokat... akik nem

félelemből, hanem meggyőződésből már nem csak eltévelyednek, de tömegével igyekeznek beolvadni a tót többségbe. 300.000 magyarnak két párt... Fico után több mint luxus. A pártok kívüli magyarokat pedig a magyarok is semmibe veszik és nacionalistázzák...

No, de nem akarok több rosszat szórni a Kedves Olvasó fejébe. Inkább reményt akarok adni. Reményt, hiszen itt az Advent, a várakozás ideje, amikor a várakozáson kívül ez a négy hét igen sok munkát, áldozatot is kér tőlünk. Hiszen nem elé várni a megváltó születését, de tenni is kell azért, hogy tiszta szívvel fogadhassuk a szent estén, amikor díszbe öltöznek a lakások, házak, és a szívek. A szeretet díszébe, a z Úr eljövételének békeességébe. És ez valami félelmetes erőt kell adjon mindnyájunknak, akik még kereszténynek tartjuk magunkat. Nem félünk várni az Urat, hanem készülünk a jövetele. Jótettekkel, önzetlenséggel, bizakodással.

Gyermekkoromban a vallásórán azt mondta a hittanár, hogy Adventben minden nap legalább egy jótettet hajtsunk végre, és írjuk fel egy papírra, hogy „Szenteste” a betlehemi jászol elé tesszük mindegy radinába vitt ajándékot. „Igy vártunk Uram, ezt adjuk, hiszen nincs aranyunk, tömjénünk és mirhánk. Hitünk és szeretetünk van, bizodalunk irántad és hiszünk a Te tanításodat.”

Az embernek ez a csodás várakozás a mindennapokban, a politikában, a hétköznapi életben is erőt és példát ad. Hiszen várunk valamit: várjuk, hogy egy szép, erkölcsileg tiszta, hitben megújult, szeretetben megerősödött és tudatában ismét magyarrá váló anyaországunk legyen. Várjuk, hogy Magyarország társadalma – amely ugyan reménytelennek tűnik –, észbe kapjon és ne kiengedje a keze közül a lehetőséget, hanem hittel és megfelelő erővel támogassa azt a kormányt, amely Horthy Miklós óta először meri a nemzeti érdekeket érvényesíteni minden külső gazdasági és egyéb nyomás ellenére. Minden nap kell tegyünk valamit tehát ebben a várakozásban

is, mert csak elvárni kevés! Tenni is kell a célok megvalósításáért. A mindennapi országot érintő ügyekben való várakozás tehát párhuzam a Jézus-várással. Hiszen Adventben őt várjuk, akitől országunkat, e nemzetbe születésünket kaptuk... s ezért felelősek vagyunk. Ha csak naponta egy embert győzünk meg, hogy nem félni és karba tett kézzel várakozni kell, hanem tenni a nemzetért, tenni a megtisztulásért, a hitért, a magyarságért, akkor mi megtettük a napi kötelességünket, jócselekedetünket, amelyet felírhatunk egy papírkára, s a szent éjjelen odatehetjük a jászol elé ajándékként, köszönetképpen és hálából.

Tiszteletreméltó II. János Pál Lengyelországban azzal indította el a politikai változásokat pápai látogatása alkalmával, a kommunista korszak végén, hogy krakkói szentbeszédében felszólította honfitársait: Ne féljétek! A lengyelek megfogadták a Szentatya szavát.

Ezt ismétlem meg most lapunk hasábjain. Ne féljünk, mert Isten velünk van, s ha hiszünk és hittel kérjük, hogy vegye el a félelem keserű poharát, és adjon erőt a küzdelemre, a nemzet Adventjére, akkor megkapjuk az erőt és a hűség kegyelmét. Mert félni és nem hinni nem csupán hitetlenség, de mérhetetlen ostobaság is. Kivált ma, amikor minden okunk megvan az újjá-

Végül csak úgy mellékesen ismétlem magam: Gyurcsány Ferenc még mindig szabadlábban van!

